

NIEUWSBRIEF NUMMER 6, DECEMBER 2011

Redactie: Lidewijn Reckman lidewijn@xs4all.nl
Secretariaat: René Schulze r.schulze@planet.nl
Secretariaat: Telefoon 0180-513244

Kunt u de Nieuwsbrief niet goed lezen? [Klik hier](#)

Het bestuur van de Federatie wenst u Goede Feestdagen en een voorspoedig en succesvol 2012 toe

Met veel genoegen biedt het bestuur van de Federatie u Nieuwsbrief nummer 6 aan. Dit is weer de laatste van dit jaar. Deze Nieuwsbrief is voornamelijk gewijd aan onze ledendag in Helmond. Volgend jaar vinden de ledendagen plaats op

- 17 maart 2012 in het Dordrechts Museum en
- 10 november 2012 in het Frans Hals en Teylers Museum te Haarlem.

Het beloven twee interessante dagen te worden. Noteert u deze alvast in uw agenda? Tijdens de ledendag in maart zal ook de ledenvergadering plaatsvinden. In deze vergadering zal onze voorzitter Arno Berkhoudt het bestuur vaarwel zeggen. Zijn termijnen zitten erop en hij is daarom niet herkiesbaar. Ook Peter Barthel onze penningmeester, zal het bestuur verlaten. Onze secretaris René Schulze is ook aftredend. Hij stelt zich beschikbaar voor een tweede termijn. Het bestuur is met een aantal mensen in gesprek over de opvolging van Arno en Peter. Mocht u geschikte kandidaten kennen dan horen wij dat graag. Eind januari 2012 komt er een Nieuwsbrief uit met meer informatie over deze ledendag.

De Gerard Evers Onderscheiding zal in november in Haarlem worden uitgereikt. In maart zal de nomineringsprocedure en de jury bekend worden gemaakt. Wij hopen dat er weer vele vrijwilligers zullen worden voorgedragen.

Ledendag NFVM, 29 oktober 2011 – Helmond.

Zaterdag 29 oktober waren we te gast in het Kasteel van Helmond bij het Gemeentemuseum en de Vriendenvereniging die die dag zijn vijftienvingstige verjaardag vierde. Een prachtige locatie en een professioneel en warm welkom waren ons deel.

Na een korte ledenvergadering sprak de voorzitter van de Vriendenvereniging over het museum in Helmond en over de activiteiten die zijn jubilerende vereniging zoal organiseert. Museum en vereniging zijn innig met elkaar verknoot en

met meer dan zeshonderd leden is het geen kleine club. De activiteiten variëren van het kopen van kunstwerken voor het museum tot het bezoeken van theater- en filmvoorstellingen. Maar het hart van de vereniging wordt gevormd door de reisclub die meerdere kunstreizen per jaar organiseert.

Daarna hield Maarten Asscher (auteursrechtjurist, uitgever, kunstambtenaar, boekhandelaar, schrijver en bestuurder bij diverse culturele organisaties) een inspirerende voordracht over 'mecenat in tijden van sociale media'. Tien jaar geleden, in zijn tijd op het ministerie, is er al eens een plan geweest om iets met vriendenverenigingen te doen wat betreft professionalisering en overheidssturing. Toen was de tijd er niet rijp voor, nu misschien wel. Maar de enorme variëteit aan verenigingen, zowel qua doelstelling als qua omvang maakt het hem tonen al die verenigingen ook dat er een groot onbenut lastig om ze onder een noemer bij elkaar te brengen. Maar, volgens maatschappelijk potentieel ligt. Nu de overheid zich terugtrekt moeten anderen het doen. Dat kan letterlijk door het bevorderen van micromecenat – jonge mensen betrekken en meerdere kleine mecenasen i.p.v. één grote.

En hierbij kunnen vriendenverenigingen een taak hebben. Kortom, genoeg om over na te denken en bij te praten, wat tijdens de lunch dan ook van harte gebeurde. De presentatie van Maarten Asscher vindt u verderop in deze Nieuwsbrief.

De wethouder Sport, Beroepsonderwijs, Cultuur en Middelen de heer J.B.C.W. van den Heuvel sloot zich bij de heer Asscher aan en pleitte voor een goed partnerschap tussen gemeente en de cultuursector. Vervolgens hield Ger Jacobs een verhaal over de wederwaardigheden van het beeld **La Nympe van Aristide Maillol**. Dit beeld is in 1955 door Pieter Fentener van Vlissingen aan het museum geschonken en is het duurste object van het mu-seum. Het heeft jaren lang in de kasteeltuin gestaan.

Nu ontvangt zij de gasten in de hal van de Boscontohal. Een verkorte versie van dit verhaal vindt u elders in deze Nieuwsbrief. Na een voortreffelijke lunch kon er gekozen worden voor een rondleiding in het kasteel waar de geschiedenis van Helmond en de expositie 'Mens en werk' te zien zijn of een rondleiding in de Boscontondohal waar een selectie te zien is uit de collectie Roef-Meelker. De dag werd afgesloten met een borrel.

Besluiten korte ledenvergadering.

Camille Boyer wordt in het bestuur gekozen als opvolger van Caroline Bunnig.
De jaarrekening 2010 wordt vastgesteld.
De begroting voor 2011 wordt goedgekeurd.

Voordracht Maarten Asscher, NFVM 29-10-2011

Hoe kunnen wij het maatschappelijk drijfvermogen van onze musea vergroten?

Over maecenaat in tijden van sociale media

Maarten Asscher

Ik ga 10 dingen tegen u zeggen.

1) Zelf introduceren:

- ▶ auteursrechtjurist
- ▶ uitgever
- ▶ kunstambtenaar
- ▶ boekhandelaar (over AB)
- ▶ schrijver

▶- bestuurlijke nevenfuncties (CPNB, AFS, IN – in het recente verleden JHM, PI – jury's P.C. Hooftprijs-jury, Jan Hanlo-prijs)

Kortom: cultuur en organisatie – mogelijk maken van mooie dingen

2) interesse in onderwerp – redenen om 'ja' te zeggen tegen de uitnodiging hier vandaag...

- ▶ onafhankelijkheid = zelfredzaamheid
- ▶ 100 procent onafhankelijkheid bestaat niet, maar toch...
- ▶ beetje gelijk halen: vriendenverenigingen 10 jaar geleden geprobeerd bij OCW
- ▶ zeg u eerlijk: ik ben geen sociale media-deskundige, ik ben een enthousiaste museumvriend, en vrienden van musea zijn ook mijn vrienden.

3) vriendenverenigingen zeer uiteenlopend

- ▶ doel – gebouw / collectie / fundraising / vermogensbeheer
- ▶ schaal – paar dozijn tot honderden of zelfs duizenden leden
- ▶ historie – enkele jaren of meer dan een eeuw
- ▶ middelen – louter postzegelkas versus beheer over een miljoenenvermogen dus lastig om beweringen te doen die voor alle vv geldig zijn. Presentielijst gezien en ik realiseer me...

4) Gaat ook niet om vandaag allerlei beweringen te doen, maar om praktische suggesties:

- Twee redenen voor:

- ▶ wat ik zie: onbenut maatschappelijk potentieel
- ▶ overheid trekt zich vrij plotseling geheel of gedeeltelijk terug – vooral de manier waarop is schandelijk, maar voor de musea hoeft het niet catastrofaal...

- In theorie zijn er twee uitersten:

- ▶ 1 maecenas (De Pont, Joop van den Ende)
- ▶ 16 miljoen maecenasen (de Nederlandse overheid)

Juiste evenwicht tussen die twee (her)vinden.

Wat ik vrees is overreactie. Iedereen stort zich op de Quote 500, op zoek naar de ene zaligmakende maecenas die de overheid gaat vervangen. Als dat al lukt: korte termijnoplossing.

5) In het cultuurbeleid spelen een aantal lastige vragen:

- ▶ waar moet je je wel en waar moet je je niet mee bezighouden?
- ▶ waar moet je geld aan geven en welke criteria en voorwaarden gelden daarbij?
- ▶ hoe worden subsidies het beste verstrekt en verantwoord?
- ▶ wat moet wel en wat niet bewaard worden, en wie bepaalt dat?
- ▶ moeilijkste van allemaal: hoe faciliteer je culturele ontwikkeling?

Dat zijn in feite allemaal vragen waar iedere individuele burger zelf ook een antwoord op kan geven: stemmen met de voeten. Musea die het goed doen belonen, musea die het niet goed doen links laten liggen.

Maar stemmen met de voeten houdt maar weinig musea overeind. Er zijn slechts enkele musea in Nederland die meer dan de helft van hun budget zelf aan de toegangskassa verdienen: naast overheid is in toenemende mate particuliere vrijegeving nodig:

Twee manieren om om te gaan met dit probleem:

- ▶ Probleem kleiner maken

Letterlijk: micromaecenaar – jongere mensen betrekken (jeunes mécènes van het Louvre). Liever duizend kleine maecenassen dan één grote.

[Trouwens: Zo blijkt uit onderzoek over funding van Amerikaanse universiteiten dat grote giften van alumni in het algemeen een voorgeschiedenis hebben van 12 jaarlijks overgemaakte kleine(re) donaties. Voor hen is dan klaarblijkelijk het moment aangebroken dat zij eraan toe zijn om iets substantieels te doen. Vaak is dat gekoppeld aan een mijlpaal in het eigen leven: de geboorte van een kind, een huwelijksjubileum, de verkoop van de eigen zaak of een grote promotie op het werk.]

► Probleem verbinden met andere onderwerpen:

Educatie (Schoolbank.nl, LinkedIn)

Andere culturele instellingen (Openbare Bibliotheek, Concertzaal)

Museumnacht

6) Het gaat niet alleen om geld

- betrokkenheid van (potentieel) publiek
- maatschappelijk drijfvermogen
- cultuur lokaal en persoonlijk maken
- ontwikkeling en erkenning van goed burgerschap

7) Voorstel: knip tussen besturen/toezicht houden en fondsenwerving

Besturen is controleren, fondsenwerving is ondernemen. Verschillende mentaliteiten. Slechte ervaringen met de combinatie.

Besturen kost tijd, dus meestal 50+ of zelfs 60+. Voor fondsenwerven heb je ook 20-ers en 30-ers en 40-ers nodig.

8) Nog een voorstel: sociale media maken musea cool

Maak fondsenwerving spannend, dat wil zeggen interactief:

- digitaal gastenboek
 - 'get involved'-button op website (vgl. Koers Kunst – museum-app)
 - brief aan nieuwe inwoners (vroeger kerkgenootschap)
- (vgl. Amsterdam Museum – Intree van Napoleon)

9) Voorkom een scheiding der geesten

Niet: old school versus new school – gezeten burgers vervuld van cultuurpessimisme, tegenover aanstormende jongeren die het allemaal reuze saai vinden.

Niet kiezen, maar allebei de sporen. Maak kringen van onderling samenhangende groepen Vrienden (vgl. Scheepvaartmuseum Amsterdam).

10) Het gaat om:

- Inclusion: zoveel mogelijk mensen aan het museum verbinden
- Evenwicht: verschillende lagen van de bevolking, verschillende generaties – museum en OB zijn de plaatsen bij uitstek voor maatschappelijke verbinding
- Ruimte maken, om terrein veroveren voor het museum. Daar worden die musea op termijn beter van.

De terugtrekkende overheid hoeft geen ramp voor het Nederlandse museumbestel te betekenen. Spijtig dat het zo plotseling en visieloos gebeurt, maar het kan een enorme maatschappelijke kracht losmaken. Voorbeeld: Meermanno.

Napoleon – 24 oktober 1811 Teylers Museum in Haarlem – ontvangen door directeur Martinus van Marum – volgens overlevering zou hij gezegd hebben: 'Tracht vooral nuttig te zijn.'

Taak van Vriendenverenigingen om te helpen bij dat 'nuttig zijn'. Hoop dat ik daar een paar bruikbare suggesties voor heb gedaan.

Een nimf in Helmond

door Ger Jacobs

Toen Pieter Fentener van Vlissingen op 6 december 1955 afscheid nam als directeur van Vlisco schonk hij (als een royale sinterklaas, het was tenslotte 6 december) de gemeente een prachtig beeld van de Franse beeldhouwer Aristide Maillol. Hij dankte daarmee de Gemeente en de inwoners van Helmond. Ook al werd er (achter de hand) verteld dat deze royale geste het gevolg was van het feit dat even daarvoor een deel van de kasteeltuin was opgeofferd voor de uitbreiding van de fabrieksgebouwen van Vlisco, het beeld kreeg hoe dan ook een ereplaats in de tuin van het kasteel. Het stond er op een laag sokkeltje, perfect in het volle licht. Het formaat en de vormgeving waren volkomen in harmonie met de omringende natuur en met het kasteel. Ook al waren er wel eens grapjassen die haar in de winter een das om deden of een ijsmuts op zetten. Niemand stoorde zich aan haar naaktheid en al snel leek het alsof ze daar op die plek altijd had gestaan. Vanwege die mooie locatie komt ze ook op menige Helmondse trouwfoto voor. Niet als een derde wiel aan de tweewielige trouwkar, maar als een symbool van harmonie, van geluk en van een onbekommerde openheid.

La Nympe van dichtbij en detail van het hoofd

En dat is hier goed te zien. Kijk eens naar die totaal ontspannen en open houding. Het lijkt misschien op een klassiek beeld vanwege de losse contraposthouding met een standbeen en een speelbeen. Toch is het niet klassiek, gezien de uitnodigende hand- en armgebaren. Het is ook niet klassiek vanwege het gewone gezicht en het is ook niet klassiek vanwege de stevige gestalte. Klassieke nimfen zijn slank en hebben lange haren.

Men heeft Maillol wel eens gevraagd waarom zijn beelden zo weinig leken op het beroemde voorbeeld van de Venus van Milo. Hij antwoordde daarop dat hij helemaal niet naar de Venus van Milo hoefde te kijken, omdat er in zijn dorp Banyuls-sur-Mer wel honderd Venussen door de straten en langs het strand liepen. Die inspireerden hem en niet het klassieke voorbeeld. Als ik daar naar zou kijken, zei hij, worden mijn beelden levenloos en afstandelijk. Ik zoek het leven en wil daar mijn idee in kwijt. Daarom is deze Helmondse nimf het idee of het symbool van de alledaagse onbezorgdheid, de openheid, de vriendelijkheid en het jong en gelukkig zijn. Ik weet dat zeker, want ik heb ze persoonlijk gekend en ik heb ze gesproken, deze nimf van Helmond.

Dina Vierny

Kijk, zo ziet ze eruit en ze heet Dina Vierny. Beter gezegd, zo zag ze eruit, want ze is anderhalf jaar geleden in Parijs op 90-jarige leeftijd gestorven. Acht jaar daarvoor heb ik in het kader van mijn promotieonderzoek met deze directrice van het Parijse Maillolmuseum gesproken. Nou ja, gesproken... Ik heb meer geluisterd. Ik kreeg nauwelijks de kans mijn vragen af te maken of er kwam in een soort "mitrailleurfrans" een antwoord van een kwartier. Een van de redenen waarom ik haar wilde spreken was haar rol als model van Maillol en ... als model

van onze Helmondse nimf. U zult nu zeggen, maar hoe zag ze er dan uit toen ze Maillols model was. Wel, zo dus. Ze vertelde mij dat ze als 15-jarige bij Maillol begon vanaf het begin van de jaren '30 en bij hem bleef tot aan zijn dood in 1944. Ik vroeg haar als domme Hollander of ze niet erg jong was ten opzichte van de 70 jarige beeldhouwer. Ze keek me onbegrijpend aan bij zo'n domme vraag, en antwoordde: "Jeune, monsieur, mais j'étais Parisienne!" Zo dat was dus opgelost en ik moest beter op mijn vragen letten.

Dina Vierny en Aristide Maillol

Ze heeft bij Maillol, als model en muze, een bewogen leven gehad. Ze werd als model uitgeleend aan Maillols collega's Matisse, Dufy en Bonnard. Tijdens de Tweede Wereldoorlog wees ze vervolgde joodse kunstenaars en neergestorte Engelse piloten de weg door de Pyreneeën naar Spanje. Maillol woonde immers op een tiental kilometers van de grens en een van zijn ateliers diende als opvang. In Parijs werd ze tijdens een straatrazzia opgepakt, ze was half jodin en haar grensactiviteiten waren bij de Duitse bezetter bekend geraakt, genoeg om op de trein naar de vernietigingskampen gezet te worden. Dat kon nog net voorkomen worden omdat Maillol bevriend was met de hofbeeldhouwer van Hitler, Arno Breker. Die kreeg het voor elkaar dat zijn oude vriend Maillol zijn model en muze, terug kreeg. Na de oorlog richtte Dina Vierny twee Maillolmusea op, een in Parijs en een in de Pyreneeën vlak bij zijn geboorteplaats Banyuls-sur-Mer. Maar, hoe ging dat nu in Maillols atelier? Of hoe is onze Helmondse Nimf tot stand gekomen?

Voorschetsen van La Nymphe

"Ik hoefde", volgens Vierny, "alleen maar naakt aanwezig te zijn en op eigen initiatief de gewone dingen doen, lopen, zitten, liggen, koffie zetten, koken of een boterham maken. Maillol deed ondertussen niks anders dan schetsen maken en met mij praten. We spraken dan voornamelijk over beeldhouwkunst en beelden en zo werd dan geleidelijk een beeldhouwkundig idee geboren. In dit geval het idee van een nimf, het symbool van het altijd durende geluk en de onbekommerdheid van de jeugd.

Dina Vierny en het gipsmodel

Wanneer hij dat idee eenmaal had, was ik niet meer nodig." Dan ging hij aan de slag. Maakte eerst kleine ontwerpjes in klei, daarna grotere in gips en ten slotte een eindversie in gips. Soms haalde hij, zoals op deze foto, het model er nog wel even bij ter controle. Zo is onze Helmondse nimf ontstaan in een wisselwerking tussen de beeldhouwer en zijn model.

Zo'n gesprek tussen het model en de beeldhouwer ging niet zelden over beeldhouwwerken uit de klassieke tijd, die op een of andere manier met het werk te maken hadden. Het was daarbij geen schande om een kunstboek te raadplegen of terug te denken aan de motieven van de klassieke opleiding aan de Ecole des Beaux-Arts. Een van de geliefde studieonderwerpen daar was het klassieke beeld of de schilderijen van De drie Gratiën. Zo'n beeld als de Helmondse Nimf leek immers wel een beetje op een van die fraaie vrouwengestalten.

De drie Gratiën (Rafaël, Botticelli en Rubens)

Kijk, hier heb je drie voorbeelden. Rafaël, Botticelli en Rubens zijn er mee bezig geweest. Dit zijn dus geen nimfen, maar klassieke godinnen, dochters van Zeus. Ze heten Euphrosge (de vrolijkheid), Aglaia (de glans) en Thalia (de feestelijkheid).

U kunt zich nu ook indenken dat Maillol, toen hij zijn Helmondse nimf eenmaal klaar had, geïnspireerd was door deze voorbeelden om ook een dergelijk, drietal te maken. Maar dan geen drie Gratiën, geen godinnen en geen klassieke nimfen, maar drie eigentijdse gestalten, namelijk drie Nimfen van het veld: Les Trois Nymphes de la Prairie.

Les trois Nymphes

Kijk, daar staan ze met in het midden de nimf uit Helmond. Maillols idee was een beeld te maken als een ode aan de onbezorgdheid van de jeugd en dus niet een verbeelding van een klassiek verhaal. Het zijn daarom nimfen van het veld; de linkse heeft een krans van madeliefjes in de haren, de middelste boterbloemen en de rechtse marjolijn. En dat is door Viscodirecteur Van Vlissingen niet goed begrepen. Hij schonk Helmond een beeld en hij noemde het *Aglaia*, omdat hij bekend was met het klassieke verhaal van *De Drie Gratiën*.

Hij was waarschijnlijk niet op de hoogte van de oorspronkelijke titel en hij zag dat de middelste niemand minder dan zijn Helmondse cadeau was. Daarbij kwam de naam *Aglaia* ook goed uit. Het betekent immers de glans, en had hij met zijn internationale textiel fabriek Helmond niet de nodige

glans gegeven? Tot 2004 heeft ze daarom zo getoet, daarna kreeg ze haar eigen naam La Nympe terug. En dat niet alleen, ze heeft ook een nieuwe plaats en een nieuwe functie gekregen. Hoe kwam dat zo ineens?

La Nympe in de Boscotondohal

Ze staat niet meer buiten, maar in de entree ruimte van de Boscotondohal. Hoe komt dat? Toen ik met Dina Vierny sprak, vroeg ze of er bij mij in de buurt ook een beeld van Maillol stond. Ik beschreef haar het beeld in de tuin van het kasteel. Toen ik haar later een foto stuurde schreef ze terug dat het een prachtige plaats was, precies goed voor een beeld van Maillol. Ik vroeg haar tijdens mijn gesprek ook naar de waarde van het beeld. Ik schrok toen ze een getal met 6 nullen noemde. Thuisgekomen ben ik nog eens naar het beeld gaan kijken en tot mijn schrik zag ik dat het ernstig bekrast was. Ik ben toen met mijn verhaal naar de directeur van het museum gestapt. Die nam geen halve maatregelen. Het beeld werd naar binnen gehaald, schoongemaakt en opgeknapt en voorzien van een nieuwe sokkel. Helaas kwam het niet meer terug in de kasteeltuin, hoezeer Maillol ook altijd heeft geroepen dat zijn beelden alleen maar in de open lucht thuishoren. Maar ja, hij riep dat in een tijd dat er meer respect was voor kunst in de openbare ruimte. In Helmond was men aanvankelijk boos dat hun beeld zomaar was weggehaald. Op de plaats in het park werd zelfs een houten kruis gezet en in de carnavalsoptocht werd de gebeurtenis spottend uitgebeeld.

Nu staat ze dus hier in de hal. Goed of niet goed?

La Nympe

Ik vind ook dat het beeld eigenlijk buiten hoort. Het is tenslotte een nimf van het veld en niet een nimf van de hal. Rainer Maria Rilke, een vriend van Maillol, beschreef in een gedicht eens hoe Maillols beelden buiten met de zon en de wolken voortdurend van kleur en van zeggingskracht veranderden. Ze leefden. Gelukkig is dat element in de hal gebleven. Ze staat de hele dag in het licht, recht tegenover Manzu's Danseres. Dat noem ik een schaduwbeeld en deze nimf is in mijn ogen een lichtbeeld.

Het vangt voortdurend licht, het is zelf lichtend en overdrachtelijk gezien geeft het de beschouwer tussen al die ernstige kunstwerken ook een zekere verlichting. En haar nieuwe functie dan? Bent u ooit een hal van een fabriek of een kantoor binnengekomen waar u door een zo vriendelijke, zo open en zo verleidelijke hostess bent ontvangen? Ik niet. Hoe dan ook, het is waarschijnlijk het duurste, maar absoluut zeker het mooiste beeld dat het gemeentemuseum rijk is.

Beek en Donk, 20 september

(dit is een ingekorte versie van de lezing die Ger Jacobs hield op de ledendag in Helmond)

Museumbezoek schoolklassen fors omhoog

Onderzoek toont aan dat kinderen voor inhoud naar musea komen

De Nederlandse Museumvereniging heeft de ambitie meer schoolklassen musea te laten bezoeken. In 2015 moet 80 % van de schoolklassen minimaal één maal per jaar naar het museum komen. Dat percentage ligt nu op 61%. Directeur Siebe Weide maakte deze ambitie bekend op het symposium Kinderen en Museumbezoek in Den Haag. Siebe Weide: "Wij willen graag meer kinderen in musea zien. Musea hebben een grote educatieve waarde die nog beter benut kan worden. Wij gaan daarom niet voor een zes, wij gaan voor een acht." Om van die ambitie werkelijkheid te maken roept de Museumvereniging musea, scholen en intermediairs op hier gezamenlijk aan te werken.

Op het symposium zijn de resultaten gepresenteerd van een omvangrijk onderzoek naar maatregelen om kinderen te stimuleren naar het museum te gaan. Dit onderzoek is uitgevoerd naar aanleiding van de wens van toenmalig minister Plasterk van Cultuur om musea gratis te maken voor kinderen en bestaat uit een inventarisatie van initiatieven gericht op kinderen, uit marktonderzoeken en uit experimenten. Staatssecretaris Zijlstra van Cultuur nam het onderzoek in ontvangst. Hij benadrukte hierbij het belang van

cultuureducatie: "Musea spelen een sleutelrol bij cultuureducatie in het primair onderwijs, want voor heel veel kinderen betekent een bezoek aan een museum hun eerste kennismaking met de wereld van kunst en cultuur.", aldus de staatssecretaris in zijn speech.

Het onderzoek toont aan dat prijs noch vervoer een doorslaggevende rol speelt bij de keuze van het museum. Bepalend is de verwachting of het bezoek interessant is, en de kinderen iets in het museum kunnen doen. De inhoud bepaalt dus de keuze. Voor schoolklassen geldt bovendien dat het bezoek moet aansluiten bij het lesprogramma. Een al te hoge prijs of te grote reisafstand kan betekenen dat men iets anders kiest. Ook leidt gratis busvervoer of gratis toegang landelijk amper tot meer museumbezoek door kinderen. Kinderen blijken wel zeer geïnteresseerd te zijn in virtuele kennisname van ons culturele erfgoed. Maar liefst 400.000 kinderen bezochten in vier maanden het online platform MIJNTIKKIT.nl. Op dit platform komen zij gamend in contact met museumschatten.

Deze onderzoeksresultaten zijn voor de Museumvereniging uitgangspunt om meer kinderen naar het museum te krijgen. Weide: " Een museum is voor kinderen een ideale omgeving om informeel te leren en te beleven. Kinderen zijn het museumpubliek van de toekomst. Musea, scholen en intermediairs kunnen samen op basis van de nieuwe inzichten museumbezoek nog aantrekkelijker maken voor kinderen. Wij dragen daar zelf aan bij door collectieve stimuleringsmaatregelen te ontwikkelen. "

Als eerste stap om meer schoolklassen jaarlijks naar musea te trekken werkt de Museumvereniging een drietal maatregelen uit die reeds in de onderzoeksfase gestart zijn. Het online platform MIJNTIKKIT.nl is daar een voorbeeld van. De Museumvereniging zet dit online platform voort. Hieraan worden nog dit jaar twee andere kansrijke activiteiten gekoppeld: de verkiezing van de Museumklas van het Jaar en de Museuminspecteurs . Beide initiatieven zijn bedoeld om het bezoek van kinderen aan musea een impuls te geven. De Museuminspecteurs kiezen jaarlijks hun favoriete museum en het predicaat Museumklas van het Jaar is weggelegd voor de klas die het mooiste werkstuk maakt onder het thema "Maak iets nieuws met iets ouds!". Beide activiteiten zullen komend jaar voor het eerst plaats vinden en lopen via mijn www.MIJNTIKKIT.nl.